

[Hagen Hagensen]

kan være med til at hjælpe på forholdet i hjemmene, men det er først og fremmest forældrene, der kommer til at bære den store indsats, hvis vi skal forebygge.

Belastede børn og unge kan man godt få på ret vej, hvis hjemmene er med til det, og hvis der er samarbejde mellem de organer, jeg lige nævnte.

Jeg har lyst til lige at strejfe et enkelt tilfælde, vi havde på Frederiksberg, hvor Lindvangsparken var blevet et sted, hvor man ikke kunne komme. Det var simpelt hen underligt, men det var det bare blevet. Der var nogle unge, der huserede derude. Hvad gjorde man? Man fik fat i en skurvogn og satte politi og folk fra Rådhuset, læger og andre derud, og det lykkedes sommeren igennem. Der var ro og orden senere, og hvad der var eventyrlig godt – det var kun få, der drejede sig om – var, at nogle af dem, der havde været med til at skabe uro derude, fik man anbragt i arbejde, og de er faktisk tilfredse med at være kommet det. Det er en lille ting, men det er godt nok en ting, som vi kan tage ved lære af.

Men der er en forståelseskluft, som vi må se at komme over. Det er nok noget af den forståelseskluft, der bærer aggressionen, som nogle børn og unge har. Jeg talte med en lærer for nylig, der ligger et godt stykke til venstre for mig. Han talte om, hvorfor vi dog skulle have så meget tv; der var for lidt læsning, børn lærte ikke at læse, og de manglede dermed formuleringsevnen, og deraf kom hele deres holdning over for andre. De blev voldsomme, og de gik over til at vise ikke at have respekt for andres liv og legeme, for, hvad der er dit og mit. Det var det slående argument, der fik dem til at virke, fordi der er en forståelseskluft og en mangel på formuleringsevne.

Jeg tiltræder helt, hvad statsministeren er kommet med i den opregning, der er i redegørelsen, og jeg vil ikke bruge den tid, jeg har, til at gennemgå de enkelte forhold, men markere, at det er en holdning, der skal til, hvor vi alle sammen må være med til at søge at få disse forhold bragt i orden.

Og så nogle bemærkninger om det sanktionssystem, som vi må have over for dem, hvor forebyggelsen ikke hjælper. Her er det først og fremmest nødvendigt, at vi opklarer forholdene. Risikoen for opdagelse har en afgørende betydning både som almen og som

individuel forebyggelse, og også det, at den sanktion, der skal komme, følger kortest muligt efter, at der er begået en lovovertrædelse. Den hurtige reaktion betyder for mig at se mere end en eventuel strafs størrelse. Vi skal finde den passende sanktion, og det gælder ikke mindst over for børn og over for unge. Der skal fasthed til over for lovovertrædelse, men der skal også en påvirkning til af dem, der har begået lovovertrædelser, for at modvirke tilbagefald.

Målet må være, at de skal tilbage til samfundet, til et almindeligt liv, og det kan godt være, at den fuldstændige frihedsberøvelse ikke er det rigtige. Der har været forsøg med samfundstjeneste. Vi regner med, at det nu kommer til, at det er inde i en fastere gænge. Der har været overvejelser, som jeg gerne vil understrege her, om fritidsfængsel, fordi det ofte er i fritiden, at de gale streger begås.

Der kan også være tale om – men jeg skal i øvrigt ikke i denne debat give mig til at strejfe vold – at vi i visse sager må bruge varetægtsfængsling af retshåndhævelsesgrunde, overensstemmende med det forslag, som vi har til behandling her i Tinget.

Jeg så også gerne, at man fik mulighed for at dømme til behandling. Det gælder både for dem, der misbruger stoffer, og også for dem, der misbruger alkohol. Det ville for mig at se være en bedre ordning over for berigelsesforbrydelser, som de har begået, end at straffe dem med en fuldstændig frihedsberøvelse. Men naturligvis, hvis de ikke overholder den behandling, har vi nu engang for tiden ikke andet at gøre end så at frihedsberøve dem.

Men glemmes skal det heller ikke, når vi taler om at forebygge, at offeret går forud for gerningsmanden. Det tilsiger retsfølelsen, retsbevidstheden og retssikkerheden os. Jeg så forleden dag en universitetslektor, der i avisen skrev, at politiaktionen på Vesterbro havde været på vej til, at vi fik en politistat. Der var tale om, at man ville ned i et miljø, der faktisk er usundt på mange måder, og finde frem til noget, så man kunne forebygge, at der skete de gale ting dernede. Der synes jeg, at vores ordensmagt netop gjorde det rigtige. Man vil forebygge, man vil beskytte over for det gale, der begås, og der er faktisk grund til at sige den tak for, at den gør noget sådant, for det virker for mig at se med til, at vi kan få bedre forhold.